

Υποκρισία, η τέχνη του χυδαίου ή η δύναμη των δειλών;

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος

Υποκρισία είναι η προσποίηση στην καθημερινή μας ζωή. Είναι η απόκρυψη των αληθινών αισθημάτων και σκέψεων, είναι μια διανοητική κατάσταση που βρίσκεται στον αντίποδα της ειλικρίνειας και της γνησιότητας, μια συνεχόμενη διάθεση αυτοπροβολής.

Η υποκρισία παρουσιάζεται με τις εξής μορφές, μας λέει ο **Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής**:

- α.** προσποίηση φιλίας
- β.** μίσος που καλύπτεται με ψεύτικο σχήμα φιλίας
- γ.** έχθρα που εκδηλώνεται με μορφή συμπάθειας
- δ.** φθόνος που μιμείται την αγάπη
- ε.** βίος που στολίζεται με πλαστή και όχι αληθινή αρετή
- στ.** προσποίηση δικαιοσύνης που διατηρείται μόνο από την ιδέα ότι υπάρχει και
- ζ.** απάτη που φαίνεται σαν αλήθεια, την οποία μεταχειρίζονται αυτοί που μιμούνται τους ύπουλους και πανούργους τρόπους του φιδιού. (Η υποκρισία είναι καρπός του φθόνου και απ' αυτήν προκύπτουν όλα τα κακά).

Επίσης μας λέει ο Άγιος:

«Υποκρισία είναι η προσποίηση της φιλίας ή εχθρότητας που ενεργεί με το προσωπείο της συμπάθειας, ή φθόνος που μιμείται τα χαρακτηριστικά της αγάπης ή βίος που δείχνει να στολίζεται από ψεύτικη και όχι πραγματική αρετή».

Ο υποκριτής είναι ο πιο άδικος όλων των ανθρώπων, γιατί το να νομίζει κάποιος ότι είναι δίκαιος και να μην είναι, θεωρείται έσχατη αδικία. (**Άγιος Νεκτάριος**)

Υποκρισία είναι η διατήρηση μιας εξωτερικά καλής εικόνας του εαυτού μας προς τους άλλους, χωρίς ταυτόχρονα να φροντίζουμε ώστε και εσωτερικά να είμαστε αυτός ο καλός άνθρωπος που θέλει να φαίνεται ότι είναι και όπως λέγει ο **Ιερός Χρυσόστομος**: «*υπόκρισις ἐστιν ἕτερον ἔχειν καὶ ἕτερον ποιεῖν*».

Οι Αρχαίοι Έλληνες χρησιμοποιούσαν τα προσωπεία, τις μάσκες στο θέατρο και τις τραγωδίες για να παραστήσουν και να υποδυθούν κάποιο άλλο πρόσωπο από αυτόν που ήταν.

Και αν σε αυτήν την περίπτωση δεν ήταν απλά θεμιτό αλλά και επιβεβλημένο για τη διεξαγωγή της παράστασης και την παρουσίαση της επί σκηνής τέχνης τους, στην ηθική, θρησκευτική και κοινωνική ζωή είναι ανεπίτρεπτο και απαράδεκτο.

Δυστυχώς όμως, όπως οι ηθοποιοί των αρχαίων τραγωδιών κατά τον ίδιο τρόπο φορούμε και εμείς το προσωπείο της υποκρισίας για να υποδυθούμε κάποιον άλλον «εαυτό» από αυτόν που είμαστε επιδιώκοντας καταξίωση μόνο ενώπιον των ανθρώπων και όχι ενώπιον του Θεού.

Ζώντας εντός αυτής της εικονικής πραγματικότητας, στον πυθμένα του ψεύδους, εξαπατούμε τους άλλους και τον ίδιο μας τον εαυτό.

«Η υποκρισία είναι μητέρα και αιτία του ψεύδους» θα μας υπενθυμίσει ο **Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος**.

«Ένας υποκριτής είναι το είδος πολιτικού που θα έκοβε ένα δέντρο και θα ανέβαινε στο κούτσουρο για να κάνει μια ομιλία για την προστασία του περιβάλλοντος». (Στήβενσον)

«Κάποιος είχε γυμνάσει έναν πίθηκο να χορεύει και να φέρεται σαν άνθρωπος. Τον είχε ντύσει με αριστοκρατική φορεσιά και του είχε βάλει και μια ανθρώπινη μάσκα.

Όλοι βλέποντας τον πίθηκο να χορεύει, νόμιζαν πως ήταν μικρός άνθρωπος.

Ένας όμως από τους θεατές, που βρίσκονταν κάποια μέρα στην παράσταση, του πέταξε στην σκηνή αμύγδαλα και το ζώο, παρατώντας χορούς και σχίζοντας τη μάσκα που τον εμπόδιζε, όρμισε στα αμύγδαλα και άρχισε να τα τρώει.»

Με τον ίδιο τρόπο, συμπεριφέρονται και οι υποκριτές, που μόλις παρουσιαστεί το συμφέρον, ξεχνούν τον επιφανειακό τους ανθρωπισμό και αποδεικνύονται κτήνη!